

Antoine de Saint-Exupéry

Micul print,

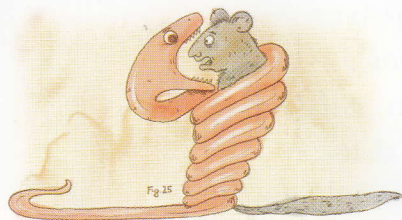

Aquila

I

Odată, pe vremea când aveam șase ani, am dat de-o poză minunată într-o carte despre pădurile virgine, numită „*Întâmplări trăite*”. Imaginea înfățișa un șarpe boa care înghițea o fiară sălbatică. Iată copia acestui desen.

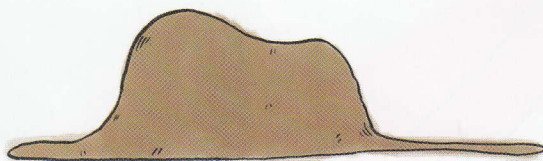

Se spunea în acea carte că: „*Șerpii boa își înghit prada dintr-odată, fără s-o mai mestece. Pe urmă, nu mai sunt în stare să se miște și dorm întruna șase luni, timpul necesar pentru digestie*”.

M-am gândit o bună bucată de timp la aventurile din junglă și am izbutit să fac de unul singur, cu creion colorat, primul meu desen. Desenul numărul 1. Acesta arăta așa:

Le-am arătat oamenilor mari capodopera mea și i-am întrebat dacă se sperie când văd acest desen. Iar ei mi-au răspuns:

– De ce să te sperii de-o pălărie?

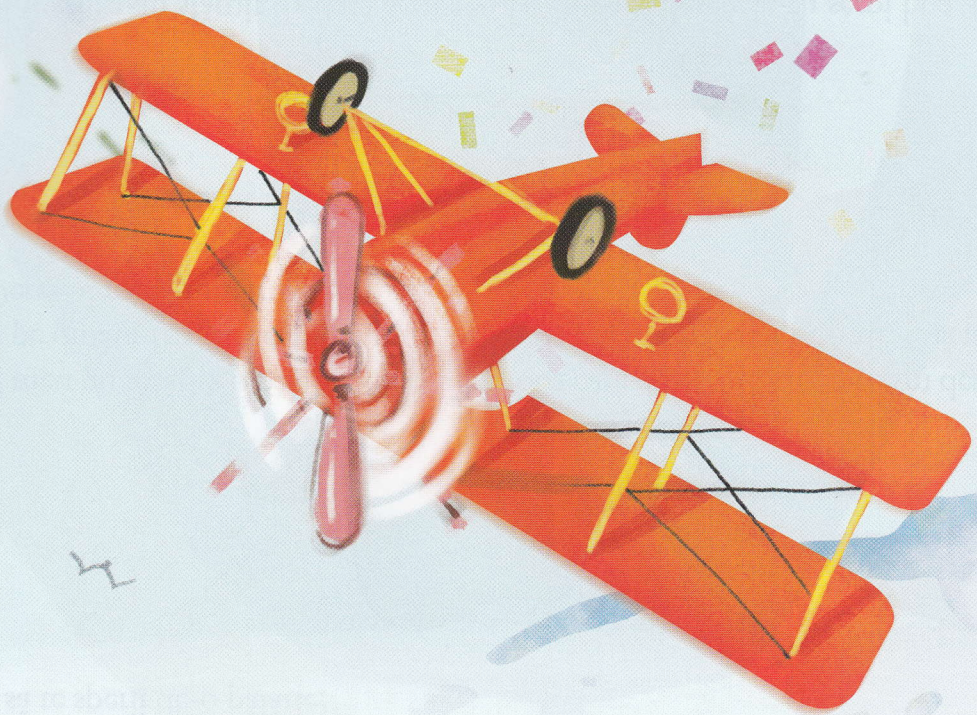
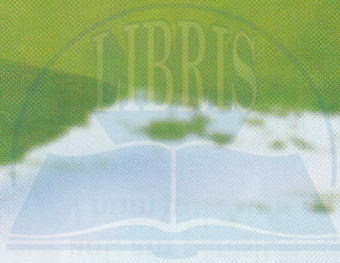
Desenul meu nu înfățișa o pălărie, ci un șarpe boa care digera un elefant. Am desenat atunci șarpele boa pe dinăuntru, cu scopul de a pricepe și oamenii mari. Ei întotdeauna au nevoie de lămuriri. Desenul meu numărul 2 era așa:

Oamenii mari m-au sfătuit de data acesta să las în pace desenele cu șerpi boa, fie ei întregi sau spintecați, și să mă preocup de geografie, istorie, aritmetică și gramatică. Așa se face că, la vârsta de șase ani, am părăsit o strălucită carieră de pictor. Nereușita mea cu desenul numărul 1 și cu desenul numărul 2 îmi tăiașe orice curaj. Niciodată cei mari nu pricep singuri nimic și e obositor pentru copii să le dea întruna lămuriri peste lămuriri.

Astfel a trebuit să-mi aleg altă meserie și am învățat să conduc avioane. Am zburat aproape în toată lumea, iar geografia, ce-i drept, mi-a fost de mare ajutor. Puteam să deosebesc China

Faint, illegible text is visible in the lower half of the page, appearing to be bleed-through from the reverse side of the paper.

de Arizona dintr-o singură privire. E de mare folos, mai ales dacă te rătăcești în timpul nopții.

Așa se face că, de-a lungul vieții mele, am avut de-a face cu o grămadă de oameni serioși. Mi-am petrecut multă vreme printre oamenii mari. I-am cunoscut îndeaproape, fapt care nu mi-a îmbunătățit părerea despre ei.

Când întâlneam pe cineva care-mi părea mai dezghețat la minte, îl puneam la încercare. Mă foloseam de desenului meu numărul 1, de care nu m-am despărțit niciodată. Voiam să știu dacă avea

Într-adevăr o minte luminată, dar răspunsul era mereu același: „*E o pălărie*”. Drept urmare, eu nu-i mai pomeneam nici de șerpi boa, nici de păduri virgine, nici de stele. Căutam să fiu pe înțelesul lui. Stăteam cu el de vorbă despre bridge, despre golf, despre politică și despre cravate. Iar el era încântat că făcuse cunoștință cu un om cumsecade.

II

Și am trăit așa, dat la o parte, fără să am cu cine sta într-adevăr de vorbă, până acum șase ani, când am avut o defectiune în pustiul Sahara. Mi se stricase ceva la motor. Și cum nu mă însoțeau nici mecanic și nici călători, am decis să-ncerc de unul singur să duc la bun sfârșit o reparație ce părea anevoiasă. Era o chestiune de viață și de moarte. Abia aveam apă de băut pentru o săptămână.

Așadar, în prima noapte am dormit acolo, pe nisip, la mii de leghe depărtare de orice așezare omenească. Eram mai singur chiar decât naufragiatul pe o plută în mijlocul oceanului. Vă puteți închipui uimirea mea când, deodată, la revărsatul zorilor, mi-a dat deșteptarea un glăscior ciudat ce rostea:

- Dacă te rog... desenează-mi o oaie!
- Ce?!
- Desenează-mi o oaie!

Am sărit în picioare ca lovit de trăsnet. M-am frecat bine la ochi. Am privit cu băgare de seamă și-am văzut un omuleț cu totul nemaipomenit, care mă analiza cu gravitate. Iată cel mai bun portret pe care, mai târziu, am izbutit să i-l fac.

Desenul meu e cu siguranță mai puțin fermecător decât modelul. Dar asta nu-i vina mea. La vârsta de șase ani oamenii mari m-au făcut să-mi pierd orice încredere în cariera mea de pictor și, în afară de șerpi boa întregi sau spintecați, eu nu mai învățasem să desenez nimic altceva. Prin urmare, priveam cu ochii plini de uimire la arătarea aceea. Nu uitați însă că mă aflam la mii de leghe depărtare de orice țărâm locuit. Iar omulețul meu nu părea a fi nici rătăcit, nici mort de oboseală, nici mort de foame sau de sete, nici mort de frică. Nu avea deloc înfățișarea unui copil pierdut în inima pustiului la mii de leghe depărtare de orice așezare omenească. Când, în sfârșit, am fost în stare să vorbesc, l-am întrebat:

- Bine, dar... ce cauți tu aici?

Iar el rosti atunci din nou, încetșor, cerându-mi parcă un lucru din cale-afară de-nsemnat:

- Te rog... desenează-mi o oaie!

În fața unei taine prea copleșitoare nici nu mai cutezi să te împotrivești. Oricât de nefiresc mi se părea mie lucrul acesta acolo, la mii de leghe depărtare de orice ținut locuit, și cu toată primejdia de moarte în care mă aflam, mi-am scos din buzunar stiloul și o foaie de hârtie. Însă mi-am adus atunci aminte că studiasem îndeosebi geografia, istoria, aritmetica și gramatica și i-am spus omulețului aceluia (cam posomorându-mă) că nu mă pricep să desenez. El mi-a răspuns:

- Nu contează. Desenează-mi o oaie!